

LBRIS

We know
books

Denisa Maria Bulanăși

Stele pierdute și inimi furate

LETRAS
Promovăm autorii români

Playlist.....	9
Prolog	11
Capitolul 1 Stele gemene	13
Capitolul 2 Atâtea stele pe cer.....	19
Capitolul 3 Ce este un monstru?	27
Capitolul 4 Dar ea nu voia	33
Capitolul 5 Misiunea lui Kenji.....	39
Capitolul 6 Rochia de mireasă	43
Capitolul 7 Acasă???	51
Capitolul 8 Apartamentul 8.....	54
Capitolul 9 Cine-i ea?	60
Capitolul 10 Nu pot să-i pierd.....	64
Capitolul 11 Rajy	67
Capitolul 12 ???	71
Capitolul 13 Libertate?	76
Capitolul 14 Din nou, captivă	82
Capitolul 15 Eu... ..	91
Capitolul 16 Capitolul 14 - a doua șansă	93
Epilog.....	97

Prolog

Regret amarnic fiecare clipă în care mi am dorit să mor, căci, acum, aflându-mă în pragul morții, îmi vine să plâng. *Tic tac. Tic tac.* Totuși, nu sunt genul de persoană care să-și exprime tristețea într-un astfel de mod.

Pereții gri, din jurul meu, încep să se învârtă, amețindu-mă, parcă dorindu-și să mă hipnotizeze. Camera devine din ce în ce mai mică -la fel de mică ca și bunătatea rămasă în inima mea. *Sunt închis de 1826 de zile.*

Nici măcar nu sunt sigur că mă mai pot numi „persoană”. *Sunt o bestie. Sunt ceva mai înfricoșător de atât.* Îmi lipesc fruntea de gratiile reci și umede ale singurei ferestre din minuscula celulă goală. Soarele, cumva, printr-o minune... își trimite razele să-mi sărute obrazii, iar eu zâmbesc. Zâmbesc și îmi fac scenari, ca prostul.

E greșit să mai ai speranță în zilele de astăzi? Absolut! Dezamăgirea câștigă mereu, dar mie îmi place să fac greșeli.

Rânjesc singur. Măcar simt ceva, chiar dacă e destul de încurcat ca să-mi dau seama ce anume. Îmi deschid ochii, dar nu văd nimic. Parcă plutesc într-un neant. O noapte nesfârșită, lipsită de stele. E doar negru.

Prima dată îți va afecta vederea, au spus, râzând ca hienele. *Apoi...*

Ceva mă izbește în coaste, făcându-mă să mârâi. Durerea mă inundă în valuri, provocându-mi greață.

—Aștepți ca moartea să te revendice pur și simplu, bătrâne?

Bătrâne? Să fim serioși, am doar 190 de ani, ceea ce este echivalent cu 49 de ani în rândul muritorilor. Mă ridic, lipindu-mă de perete. Inima îmi tresare, iar tipul din fața mea mă înjunghie. Mă înec, aplecându-mă brusc în față, incapabil să dau frâu cuvintelor care-mi înțepă limba.

Simt cum ceva îmi șiruieste în colțul gurii. Un firicel de sânge. Nu prea pot să respir de asemenea, iar inima îmi bate destul de neregulat și mult, mult prea puternic. E acel sentiment ciudat de oboseală amestecat cu durere și furie, pe care însă n-am puterea să-l controlez. Deci, am să pierd timpul pe care-l mai am, spunând câteva lucruri despre mine. Trebuie să mor împăcat, înțelegeți?

Cine sunt eu?

Mă numesc Kupio. Sunt unul dintre ticăloșii acestei povești. Cum bine vedeți, pardon, citiți, mă aflu momentan cam într-o situație mai neplăcută. Haha, da, probabil vă întrebați cum am ajuns în starea asta. Ei bine, totul a început de pe vremea când eram copil...

Capitolul 1 Stele gemene

Se spune că odată cu nașterea unui copil apare și câte o stea. Fiecare stea este conectată cu persoana sa. Ce se întâmplă însă când una dintre ele moare? Ei bine, simplu, dispar amândouă.

Astfel, de-a lungul timpului, universul devenea din ce în ce mai mic, oamenii și stelele murind cu miile. Totul până într-o zi... când din praful unor stele gemene au luat ființă doi frați. *Erik și Kupio*. Apa și focul. Soarele și luna. Lumina și întunericul. Regele și gardianul.

Erau atât de diferiți și totuși, în același timp deloc. În ziua în care s-au născut ei, stelele au strălucit mai tare ca niciodată. Atât de tare încât a fost străpuns întunericul infinit, dând naștere *Gardienilor*. Ființe menite să protejeze cu orice preț stelele, alături de cei doi frați conducători.

Universul se schimba încet-încet. Oamenii începeau să privească spre cer, șoptindu-și dorințele stelelor. Oamenii începeau să aibă speranță și să creadă mai mult în minuni. Oamenii visau cu ochii deschiși. Nu mai erau războaie. Nu mai erau certuri. Pacea și liniștea domneau.

Stelele, însă, a căror persoane mureau, se transformau în stele căzătoare datorită gardienilor. Se spunea că dacă reușeau să prinzi una, puteai să îți pui orice fel de dorință. Aceasta s-ar fi îndeplinit indiferent. Au fost prinse de gardieni și duse în sediul lor secret, unde aveau să fie

URDIS | We know books
păstrate cu grijă. Fiecare copil avea dreptul ca una dintre dorințe să i fie îndeplinită.

Da, ei păzeau stelele... Cele mai valoroase din univers.

De ce?

Pentru că omul nu a reușit niciodată să atingă cu mâinile goale una dintre ele și nici nu va reuși vreodată.

***

Timpul trecea, iar legătura dintre ei devenea din ce în ce mai puternică. Erik și Kupio erau de neoprit împreună și se înțelegeau atât de bine. Dar, ca în orice poveste aievea, cei doi frați s-au întors unul împotriva celuilalt, deși amândoi juraseră să fie mereu uniți.

Asta s-a întâmplat din cauza... ei. Cataleya era cea mai bună luptătoare din rândul femeilor. Cea mai frumoasă, de asemenea. Părul ei era rupt din razele aurite ale înșului soare, iar ochii, Zeilor, te scăldai în albastrul viu din ei. Puteai să te îneci în acea privire plină de curaj și încredere. Pistrii îi umpleau fața, poziționați asemenea unor constelații, Înfrățirea acesteia era într-adevăr ca a unei Zeițe.

Kupio a fost cel dintâi care s-a îndrăgostit de Cataleya, atras de inteligența și zâmbetul ei. Urmat de Erik, care a căzut pradă aspectului ireal al acesteia. Însă, Cataleya avea sentimente numai pentru unul. Cataleya îl iubea nespuse de mult pe bărbatul cu păr sălbatic, șaten, cu maxilar puternic și buze pline, cu ochi curioși... Ținea atât de mult la fratele mai mic dintre cei doi. Erik.

Kupio s-a simțit trădat. Era distrus. Era în bucăți, încercând să-și revină, să rămână puternic. Dar nu mai rămăsese nimic. Nu mai voia să simtă, dar o iubea atât de tare, deși ea nici nu-l privea. Nu putea să scape de acest sentiment, nu putea să scape de zâmbetul ei inocent. Nu voia să scape de ea. Trebuia să renunțe, dar nu a făcut-o. În timpul nunții dintre Erik și Cataleya, Kupio a venit îmbrăcat în mire și i-a cerut să se căsătorească cu el.

Se spune că urletul disperat al lui Erik a răsunat înainte de a răspunde Cataleya. Un urlat plin de agonie. Un urlat care a făcut stelele să se cutremure, iar universul să plângă. Erik a crezut că înnebunește. A crezut că își pierde controlul. Fix așa a fost...

Cei doi frați au sărit la bătaie. Unul trebuia să moară.

Însă lucrurile nu au decurs așa. Nici măcar nu au apucat să se rănească, căci Cataleya luă pumnalul cu care trebuia să jure cu sânge că avea să-l iubească pe Erik o eternitate și și-l înfipse adânc în inimă. Cataleya se prăvăli la pământ în fața celor doi frați, care priveau cu groază. Se spune că ultimele ei cuvinte au fost „Dacă mă vreți amândoi, atunci nu mă poate avea niciunul.” Cataleya a crezut că dacă moare, Kupio și Erik vor înceta, împăcându-se cu ideea și realizându-și greșelile.

Nu a fost așa. Erik i-a declarat război fratelui său. Poporul de gardieni se împărțise în două tabere: cei care îl susțineau pe Kupio și cei care îl slujeau pe Erik. Erik, pe de o parte, era mai puternic.

Se spune că odată cu moartea iubitei Cataleya, Kupio a fost atât de afectat, încât din cauza lacrimilor ochii i-au

devenit un neant infinit. Părul i s-a preschimbat în negru, iar sângele i s-a răcit în vene. Kupio era mai slăbit ca niciodată, iar Erik avea să profite de asta.

Gardienii de partea lui Kupio au fost măcelăriți, iar puștii supraviețuitori: două femei, un bărbat, un cuplu de bătrâni, trei copii și Kupio au fost exilați pe Terra. Normal că lucrurile nu au rămas așa. Kupio a promis să se răzbune. Cum, însă, să reușească una ca asta?

Avea nevoie de un moștenitor. Cineva puternic. O arma secretă. Kupio a aflat în scurt timp după ce a ajuns pe Terra de legenda vrăjitoarelor, femei puternice, capabile să facă orice-și doreau. Astfel, a pornit pe urmele lor, neștiind că una dintre ele avea să-l găsească pe el.

Rya era o tânără femeie cu astfel de puteri. Avea siluetă de căprioară și păr creț neobișnuit ce-i atingea talia. Pielea sa era măslinie, iar ochii-i albaștri te hipnotizau. Din mâinile ei ieșeau micuțe minuni: tot felul de plante nemaivăzute de Kupio. Rya, însă, nu părea deloc interesată de conducător.

—Te rog, o imploră Kupio, ajută-mă! Fac orice în schimbul unui moștenitor.

—Chiar orice, huh? Vocea Ryei era mieroasă, plină de linguşeală. Vreau o stea căzătoare, adăugă cu un rânjet. Ah, și încă ceva! Dacă copilul va fi o fată, va rămâne cu mine, o voi învăța tainele naturii. Îmi va călca pe urme. În schimb, dacă e băiat, îl vei lua și nu mă va interesa de el.

***

Rajar a venit pe lume, un băiețel sănătos.

În seara aceea de iarnă, vântul bătea puternic în ferestrele colibeii în care băiatul se născuse, parcă salutându-l. Căldura focului umplea întreaga cameră. Kupio își ținea fiul pentru prima dată în brațe. În acea clipă, simțea cum toate visele și aspirațiile sale puteau fi îndeplinite. Mama lui, Rya, privea cu niște ochi înghețați. Deși jurase să nu-l iubească niciodată, simțea cum tot planul ei se destramă. Băiețelul avea ochii ei. Inima Ryei bătea puternic, toată căldura din cameră se adunase în pieptul ei.

—Ia-l și plecați, vocea ei era răgușită, iar mâinile îi tremurau ușor când se întoarse cu spatele.

—Ești sigură? Kupio strângea nou-născutul în brațe. Are nevoie de o mamă, știi?

—Plecați! Rya strigă rece, ieșind din încăpere. Tânăra vrăjitoare nu realizează tristețea care o cuprinse până când lacrimi sărate îi șiroiră pe obraji și îi înțepară ochii. Se grăbi să se întoarcă în încăpere, însă era prea târziu.

Kupio se făcuse nevăzut, împreună cu fiul său. Ryei îi cedară genunchii, prăbușinduse încet pe podeaua înghețată. Ce făcuse? Gemete de durere îi părăseau gâtulejul. Își abandonase propriul copil. Trebuia să se fi dus cu ei. Realizase asta mult prea târziu și avea să trăiască în regret o viață întreagă.

***

Erik se simțea puternic. Atât de puternic cum nu se mai simțise niciodată. Avea întregul popor de gardieni la picioarele lui.

—Am învățat o lecție foarte importantă din asta, le vorbi el. Până și cel mai apropiat frate te poate trăda, însă BINELE MEREU TRIUMFĂ! Iar noi suntem binele! Mulțimea aplauda puternic. Ei nu mai sunt GARDIENI, adăugă apăsător Erik, CI HOȚII! Începând de acum mai avem un rol: SĂ PROTEJĂM STELELE ȘI DE EI! Să nu credeți că s-a terminat. Vor încerca să revină!

Erik, însă, putuse să încheie asta. De ce nu-și omorâse fratele?

Capitolul 2 Atâtea stele pe cer...

~~A fost odată ca niciodată.~~ A crescut înconjurată de întuneric, căci stelele nu pot împrăști sclipiri fără acesta. A crescut rapid, pentru că avea sânge nemuritor și toată viața s-a pregătit să devină Gardian al Stelelor. A crescut cu pură naivitate de copil că mai există povești care încep cu *A fost odată ca niciodată* și se termină mereu cu *...au trăit fericiți până la adânci bătrâneți*, când de fapt nu a fost niciodată așa- cu dorințe îndeplinite sau nu. A crescut purtând titlul de fiică a conducătorului, promisă celui mai priceput și frumos gardian. Nu a contat niciodată ce credea sau voia ea cu adevărat.

Îndatorirea ei de tânăr gardian era să se asigure că ei stau departe. *Hoții de Stele*. Toți știau că au fost trimiși pe Terra. Așa că, ce rost aveau toate astea? Nu, mai aveau un scop întradevăr, să aștepte dorințele copiilor și să folosească câte o stea căzătoare pentru a le îndeplini. Desigur, fiecare avea dreptul doar la una.

Raya înainta pe coridorul cu gresie albă și pereți albi, lipsiți de ferestre. Inima îi bătea cu putere, parcă vrând să evadeze din cușca în care a fost atâta timp închisă, în momentul în care a trecut pe lângă alți gardieni. Tot ce au făcut a fost să o salute, ducându-și pumnul în dreptul inimii... Raya nu s-a oprit nicio secundă, Nu s-a oprit până nu a pășit pe platforma perfect rotundă a sediului, singura cale de acces la stelele căzătoare. Și-a dat capul pe spate și a căscat ochii, umplându-și sufletul cu speranță.